

UNA NOVA COL·LECCIO PER L'ADOLESCÈNCIA CATALANA

Llibre de lectura Josep Pla

Nota introductòria i tria: Jordi Pujol Cofan

Llibre de lectura Jacint Verdaguer

Nota introductòria i tria: Antoni Comas

Llibre de lectura Joan Maragall

Nota introductòria i tria: Antoni Comas

edicions Destino

temps de poesia

a cura de Joan Colomines

Als números de juliol i d'agost hi ha una relació de poetes, dels més joves, tots ells nascuts després de 1934. La classificació dels poetes més interessants, sorgits a la postguerra, ja és feta; per a trobar-la només cal consultar les antologies crítiques de Joan Triadú (1.ª i 2.ª versió: 1951 i 1964) i de Joaquim Molas i Josep M. Castellet (1963), i la històrica de Jaume Bofill i Antoni Comas (1968). Però, com deia al mes de setembre, si un poeta no edita (sigui per pròpia voluntat o per dificultats), queda apartat de la vida pública, i la gent l'oblida. Cal recordar una pila de noms que tenen dret a la llum. Cap d'ells no ha renunciat encara, que jo sàpiga. Uns pocs *diuen* que no escriuen: Albert Manent, Jordi Cots, Josep Romeu. D'altres viuen com reclusos i no se'n sap gran cosa públicament: Vicent Andrés Estellés, Rosa Leveroni, Joan Vinyoli, Xavier Casp, Josep Palau-Fabre, Joan Perucho, Josep M. Llompart, Joaquim Horta, Felip Cid. Alguns d'ells esperen l'edició d'una obra copiosa, encara inèdita: Joan Brossa, Manuel de Pedrolo. Molts d'aquests noms, i d'altres de citats en anteriors comentaris, pertanyen a la generació «Ariel», la més immediata a l'acabament de la guerra cruenta. Però per a confeir un panorama adequat caldria recordar el munt de noms que duc citats en les meves columnes i d'altres, de gent més gran, que ara, de temps, no publica: Marià Manent, Tomàs Garcés, Ventura Gassol, Agustí Bartra, Jaume Agelet. D'aquest grup ara ha sortit un nom a la llum pública, el de Clementina Arderiu, amb el llibre antològic *L'esperança, encara*. Heus-ne ací el corprenedor poema que li dona nom:

L'ESPERANÇA, ENCARA

En la meva donzellesa
ja et portava dins el pit,
Esperança, Confiança,
moviment de l'esperit!
«Sempre invoca l'esperança»
—diu un crític— «i de què?»
Mai no m'he sentit ben sola
que Esperança vol dir Fe.
I la casa se'm fa ampla
quan aquest vent s'hi expandeix,
alades paraules sento.
Veig l'arbre que reflloreix.
En la meva viudesa
no vull ombres al meu dol.
He estat i sóc encara
dona que viu a ple sol.
La nit es lliga amb el dia,
i et sé tan sovint amb mi!
que volo, somnio i sento
com si encara fos ahir.
Si el meu Carles m'enamora
—oh Esperança—
tu encara dius que sí.

CLEMENTINA ARDERIU

Que aquesta inclusió de la nostra poetessa Clementina en aquesta columna, de final d'any i de final d'etapa, sigui com un record i un homenatge a Carles Riba, el desè aniversari de la mort del qual commemorem enguany. I, bones festes!

J. C.